

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΟΥΓΟΥΤ

Η ΩΜΟΡΦΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

(Ένα πελώριτο άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου 'Αντρέ Μωζέ με τις παράξενες δηλώσεις της περιφημής Κλωντέτ Κολμπέρ, του μεγάλου «άστερος» του Χόλλυγουντ, για την... ασκήμια των γυναικών της εθνότης.)

ΛΤ!.. Κάθε κορίτσι που κυττάζει πρωί και βράδυ στον καθρέφτη του και βρίσκει ότι η ωμορφιά του είναι άσυγκριτη κι' ότι είναι προορισμένο να θριαμβεύσει μία μέρα στο Χόλλυγουντ, παρακαλείται να πάει από τα σύννεφα και να προσετασθή για μία πολύ μεγάλη απογοήτευση. Η ωμορφιά δεν είναι η μεγαλύτερη αξία στο χρηματιστήριο του Χόλλυγουντ. Θέλετε να σας φέρουμε μερικά παραδείγματα; Υπάρχουν άπειρα. Έκκατοντάδες δολόκληρες αξιοσημύματων της Φύσεως, χιλιάδες

ζωντανά κι' ολόαιμτρα λουλούδια και ωμορφιάς παρουσιάστηκαν στην πόλη των «άστερων» για να κατακτήσουν την οθόνη, ειδαν τους σκηνοθέτας να τὰ κυττάζουν μ' ένα αδιάφορο ή περιφρονητικό μάτι και να τους γυρίζουν άμέσως την πλάτη. Η ωμορφιά, ή κουκλίστικη ωμορφιά, δά συμμετρικά χαρακτηριστικά αφήμων άσυγκίνητους τους μεγιστάνες του Χόλλυγουντ.

Κι' αν σήμερα δεν ήταν της μόδας τὰ φίλμ, τύπου «έπιθεωρήσεως», που χρειάζονται δροσερά «γκέκλς» με πλαστικά σώματα, ή κλασσική ωμορφιά, ή ιδανική καλλονή θά είχε εξοριστή για πάντα από τη φιμολοπία.

Μη νομίζετε ότι παραδοξολογούμε ή ότι θέλουμε να πικράνουμε τὰ όμορφα κορίτσια που δνειρεύονται να γύνουν «άστερες». Αδτά τὰ λόγια είναι ό απαραίτητος πρόλογος στις συνταρακτικές δηλώσεις που έκανε αυτές τις μέρες στις 'Αμερικανικές εφημερίδες μία «βεντέτα» του κινηματογράφου. Η ωμορφιά λοιπόν δεν είναι απαραίτητη στο Χόλλυγουντ ή, για να είμαστε πιο ακριβείς, δεν θεωρείται πειά «ωμορφιά» ή τελειώτης των γραμμών ή ή άρμονία του προσώπου. Θέλετε τώρα να μάθετε το πώς και το γιατί; Διαβάστε τις παρακάτω αποκαλύψεις της γοητευτικής Κλωντέτ Κολμπέρ, της περιφημής Ποππιάς στο «Σημείο του Σταυρού», (όλο ασφαλώς εθαύμασαν την ωμορφιά της στη σκηνή του μπάνιου), ή όποια θέλησε, όχι βέβαια να διαμαρτυρηθή για τη φήμη της ως ώραιας γυναίκας, αλλά απλούστατα για να διασκεδάσει, αποδεικνύοντας ότι ή ωμορφιά της είναι μία «ίλλουζιόν», μία έθθαλωμαπτή.

«Τό πρόσωπό μου... ειπε γελώντας ή Κλωντέτ Κολμπέρ, Τί διασκεδάσεις! Δεν μπορείτε να φανταστήτε πόσο ξεκαρδίζομαι από τό γέλιο όταν διαβάζω στις εφημερίδες ή στά περιοδικά φράσεις σαν κι' αυτήν: «Η ολόμολεμη ωμορφιά της Κλωντέτ μς σαγήνεψε ακόμη μία φορά!»

«Οί καυμένοι οί θαυμαστά μου! Βέβαια, δεν πρέπει να φαίνομαι άχάριστη και να γελώ για τους έπαινους τους, μά τί θέλετε να κάνω, σάς παρακαλώ, όταν έγω ή ίδια δεν πιστεύω στην ωμορφιά μου. Μάλιστα... Δεν διαστίζω τό φωνάζω σ' όλον τον κόσμο. Δεν είμαι όμορφη. Κι' όστόσο, έγω άναρίθμητους θαυμαστάς κι' ύστερα από τό «Σημείο του Σταυρού» ανάγκασα τό ταχυδρομείο του Χόλλυγουντ να ίδρωσι μία ιδιαίτερη ύπηρεσία για την ελληλογραφία μου. Μία τέτοια τιμή με κολακεύει βέβαια ό αφάνταστο βαθμό, γιατί μονάχα τρεις «άστερες» έχουν ιδιαίτερα τμήματα για τὰ γράμματά τους στο ταχυδρομείο του Χόλλυγουντ. Οί «άστερες» αυτοί είναι: ή Γκρέτα Γκάρμπο, ή Μάρλεν Ντήτριχ κι' έγω.

«Τί συμβαίνει λοιπόν; Γιατί μ' αγάπάει τόσο πολύ όλος ό κόσμος και γιατί με θεωρεί ως ύπεροχη καλλονή; Ποιός έζρει... Θα μπορούσα να σάς δώσω μία έξηγήση και σάς ύπόσχομαι τί δεν θά διαστάζω να σάς αποκαλύψω την αιτία αυτού του θαυμασμού. Πρέπει όμως πρώτα να κατηγορήσω άρκετά τον έαυτό μου, ή μάλλον να σάς έξηγήσω γιατί είμαι ά-

σκήμη.

«Κάθε φορά που κυττάζομαι στον τρίφυλλο καθρέφτη της τουαλέτας μου, συλλογίζομαι τὰ παιδικά μου χρόνια και θυμάμαι ότι μου έλεγαν τότε πώς ό πατέρας μου όταν με άντικρίσε νεογέννητη στην κούνια, χλώμιασε από τη φρίκη του. Έκείνο που τού είχε κάνει κατάπληξη, ήταν τό πελώριο στόμα μου. Μά για φανταστήτε. Ό πατέρας μου ήταν Γάλλος και άάλιστα βέσος Παρισινός κι' όπως όλοι οι Παρισίνοι, είχε την λατρεία του μικροσκοπικού γυναικείου στόματος. Μία γυναίκα μ' ένα μικρό κόκκινο και χαριτωμένο στοματάκι, είναι πάντα όμορφη στα μάτια ενός Παρισινού.

«Θυμάμαι ακόμη ότι πολλές φορές ή μητέρα μου, θυμωμένη από κάποια άταξία μου, συνήθιζε να μου φωνάζει:

—Δέν έχω δη πιό άσκημη κορίτσι από σένα. Είσαι τέρας των τεράτων. Θεέ μου! Τί θά μπορούσε να κάνει στη ζωή του αυτό τό κορίτσι; Ποιός θά τό κυττάξει; Ποιός θά τολήμηση να τό παντρευτή; Τί δουτυχία! Θά μείνη στο ράφι...

«Άλλοτε παλι με ρωτούσε ειρωνικά, όταν ήθελε να με πειράξει:

»Μά δεν μου λές, Κλωντέτ, έχεις την ίδια ότι είσαι ώμορφη;

«Έγώ τότε μ' ένα μορφασμό της άπαντούσα:

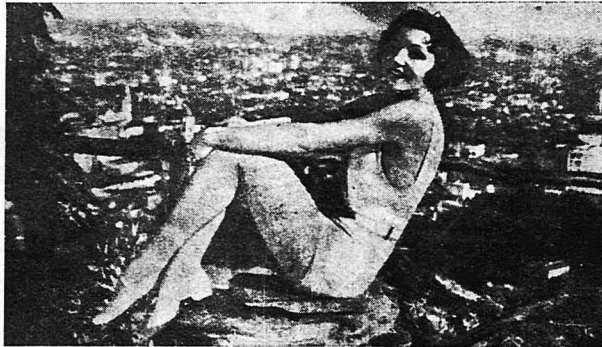
»—Όχι. Ξέρω πολύ καλά ότι είμαι τό άσκημότερο κορίτσι του κόσμου. Μά, μί σάς νοιάζει. Θά ήθετε ότι θά γίνω μία μέρα μεγάλη καλλιτέχνις κι' ότι θά με θαυμάζή ως πεντάμορφη όλος ό κόσμος. Άκόμη κι' έσεις που σήμερα με κοροϊδεύετε.

«Σαν να μην έφτανε όμως ή άσκήμια μου που είχα από τότε, από τό μικρό κορίτσι είχα πάντα την άναποδιά να σκοντάφω δι-

αρκώς και να σπάώ κυριολεκτικά τὰ μούτρα μου πότε πάνω στις πλάκες της αώλης και πότε στις σκληρές πέτρες του δρόμου. Κάθε τόσο λοιπόν ή φίλες μου μ' έθλεπαν μαντηλοδεμένη κι' έγώ υονάχα ξέρω τί είχε τραήξει τό πηγοδι μου, ή μήτη μου και τό μέτωπό μου... Όταν θυμάμαι αυτό τό ματωμένο παιδικό πρόσωπό μου, με πιάνει σύγκρυο. 'Α! Και τί δεν έχει τραήξει ή περιήμη, όπως λένε σήμερα, ωμορφιά του προσώπου μου. Τί να σάς πώ, έγω νομίζα ότι θά γινόμουν ακόμη πιό άποκρουστική, ύστερα από τό τόσα χτυπήματα κι' όμως, παραδόξως, βλέπω ότι οί θαυμαστά μου αώ-

ζάνονται καθημερινώς κι' ότι άπ' όσα διαβάζω στις εφημερίδες, πρέπει να πιστέμω ότι είμαι μία από τις πιό όμορφες γυναίκες της εποχής μας.

«Όμολογώ ότι μία τέτοια τύχη δεν την ήριμενα. Παρ' όλη την άσκήμια μου, δνειρεύομουν από μικρή να γίνω καλλιτέχνις και ν' άκολουθήσω την παράδοσι της οικογενείας μου, γιατί, τόσο ό πατέρας μου, όσο κι' ή μητέρα μου, ήσαν καλλιτέχνες. Κι' όταν για πρώτη φορά πάτησα τό πόδι μου στη σκηνή κι' έκομισα τὰ πρώτα χειροκροτήματα τάν θαυμαστών μου, κατάλαβα ότι ή ωμορφιά δεν παίζει κανένα ρόλο στο θέατρο. Τό μακιγιάρισμα και τὰ φώτα της λάμπας κανόν άκόμη και την πιό άσκημη γυναίκα να φαίνεται όχι βέβαια Άφροδίτη, αλλά τουλάχιστον άρκετά όμορφη. Ό κινηματογράφος τότε μ' έφώβιζε. Δεν τολμούσα να τον συλλογιτώ. Μά πώς ήταν δυνατόν να κάνω τέτοια χιμαρικά δνειρα; Πώς μπορούσα να έλιπζω ότι θά κατάφερα να γίνω μία μέρα «βεντέτα» της οθόνης; Μού έφτανε τό θέατρο. 'Ας γινόμουν μεγάλη καλλιτέχνις του θεάτρου κι' άς έφηναν τον κινηματογράφο για τίς άλλες γυναίκες, τις όμορφες. Ό κινηματογράφος είναι φωτογραφία. Μία φωτογραφία ός δυό τόνους: άσπρο και μαύρο. Όταν λοιπόν μία γυναίκα δεν έχει συμμετρικά χαρακτηριστικά κι' άρμονία γραμμών, δεν πρέπει να έλιπίζη ότι θά μπορούσε να γίνη «άστερας». Μά πόσο γελιόμουν. Φανταστήτε ότι ό κινηματογράφος θ' έλειπε άσκημες γυναίκες. 'Η Γκρέτα Γκάρμπο κι' ή Μάρλεν

Η Κλωντέτ Κολμπέρ στον κρεμαστό κήπο της έπαυλάς της

Ντήτριχ μήπως είναι τόχα ιδανικές χωμορφίες; "Οχι βέβαια. Ούτε ή μιά, ούτε ή άλλη έχουν τά χαρακτηριστικά τής κλασικής καλλονής. Κί' ώστόσο, είναι ή περιφημότερες γόησες του καιρού μας. "Η Γκρέτα Γκάρμπο έχει ένα πρόσωπο που δίχως τήν αύλη του όνόματός της, δέν θά τολμούσε νά τό κυττάξη κανείς. Είναι κοινότατο. Πόσα άλλά τόσα κορίτσια δέν μοιάζουν τής Γκρέτας Γκάρμπο; Πόσα όμως άπ' αυτά έχουν τή γοητεία της, τό θέληγρο της, τό άκαταίκητο «σεξ-άπηλ» του προσώπου της; "Όσο γιά τήν Μάρλεν Ντήτριχ, πώς εύχονται νά μή τήν ήπτε ποτέ σας στο φώς του ήλιου. "Η μοίραία γόησα είναι σωστή νεκροκεφαλή. "Οχι. Δέν είμαι διόλου υπερβολική. "Ο Γίόσεφ φόν Στέρνμπεργκ έκανε τή δροσερή και ροδαλή Γερμανίδα που είχε παίξει τό ρόλο τής «Λόλας-Λόλας» μιά ώχηρη γυναίκα με έκλεπτυσμένα χαρακτηριστικά. "Η Μάρλεν Ντήτριχ, δίχως τό μακιγιάρισμα τής θόνης, είναι... τέρας. Πώς άρέσει; Μά πώς είναι; ή ώμορφία δέν παίζει κανένα ρόλο. Τό πάν στον κινηματογράφο είναι τό «σεξ-άπηλ». Κί' ή Μάρλεν Ντήτριχ, όπως ισχυρίζονται πολλοί, είναι περισσότερο «σεξ-άπηλ» άπό τήν Γκρέτα Γκάρμπο.

«Μιά καιρός είναι τώρα νά εξαγορισώ ετήν διασκεδαστική ιστορία του έστού μου. Δέν έχω όμως νά προσθέσω πολλά πράγματα. Σας λέω μονάχα πώς θταν άποφάσισα νά γίνω «άστéρας» του κινηματογράφου, είδα κατάπληκτη ότι όλοι οι σιηνοθέτες με ύποδέχτηκαν με ένθουσιασμό, σαν νά ήμουν πενήταχροη. Καί τότε άναγκάσθηκα νά κάνω τήν άκόλουθη σκέψη: «Η θόνη θέλει άσκημες γυναίκες».

«Σήμερα λοιπόν πιστεύω ότι τό μεγαλύτερο θέληγτρο μίας γυναίκας είναι τό πικάντικο θέληγτρο που έχουν τά καθόλου κανονικά χαρακτηριστικά του προσώπου της. Δέν χρειάζεται νά είναι ώμορφη μιά γυναίκα γιά νά πετύχη στον κινηματογράφο. Τό μεγάλο μυστικό είναι νά δινή τήν έντύπωση, τήν «επιλοχισμό», ότι είναι ώμορφη. Κί' όσο μία μένα που έχω τήν βεβαιότητα ότι είμαι άσκημη, άν άρέσω, τόσο το καλύτερο, κύριο θαυμαστά μου!»

Αυτές ή δηλώσεις; τής Κλωντέτ Κολμπερ θά ξαφνιάσουν βέβαια πολλούς ύποψηφίους «άστéρες», αλλά θά κάνουν και κάθε κορίτσι νά έλπίζει ότι μπορεί μιά μέρα νά χαρή τή φαντασμαγορική δόξα τής θόνης.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΣΤΕ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

«Η ύπομνη δέν είναι άπλώς μιά συνηθισμένη άρετή μονάχα, είναι ό μεγαλύτερος άνθρωπίνος ήρωισμός. Σ' αυτή χρωστά ή άνθρωπότης σχεδόν τό σύνολο τής προόδου της.»

Κάρμεν Σ υ λ θ α

Τό δικαίωμα και τό καθήκον, μοιάζουν με τά φοινικόδεντρα, τά όποια, όταν δέν είναι τό ένα κοντά στο άλλο, δέν καρποφορούν.

Λαμεναι

«Έκείνος που δέν θέλει νά κάνει μικρά έργα, ύπόσχεται μεγάλα.»

Βαθενάρυκ

«Η άνία μπαίνει άπ' τήν πόρτα τής τεμπελιάς.»

Λαμπρυγιέρ

Πιο άνόητο άπό του νά βασιζόμαστε με πεποίθησι στη φιλικία ενός ανθρώπου, είναι τό νά έχουμε ένα φίλο που νά έχη πεποίθησι σέ μας.»

Β. Ούγκώ

«Η άλήθεια σταματά στο νού, ένώ ή ώμορφία φτάνει ως τά κατάβαθα τής καρδιάς.»

Λαμαρτίνος

Κάθε άνθρωπος, χτίζει μέσα στο μυαλό του μιά μικρή όψη-όψη, τής όποιας αυτός είναι τό κέντρον.

Βάκων

«Η κολακεία είναι σάν τό κίβδηλο νόμισμα που ζημιώνει έκείνον που τήν δέχεται.»

Κυρία Βουαλέξ

Αισιοδοξία άπόλυτη και ήλιθιότης άπόλυτος, είναι τό ίδιο πράγμα, με διαφορετικά όνόματα. Βοσοουέ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

Τί γράφει ένας Άγγλος σοφός. Η συνηθειες των κοράκων. Πώς τιμωρούν τους κλέφτες. Ένα χαρακτηριστικό παραδειγμα. Είς θάνατον!... Η άλεπούδες των Πολικών χωρών και η άλεπθής των τρωφίμων των. Πώς...ζητιανεύουν. Η άρκούδες και ή περιεργές των. Τα φρουνητικά των σκυριών, κτλ. κτλ.

«Ένώ οι κομμουνιστάι ζητούν τήν κατάργησι τής ιδιοκτησίας, που τή χαρακτηρίζουν, σύμφωνα με τον άφορισμό του Προυντόν, ως κλοπή, ένας Άγγλος σοφός, ύνομιετι Σέιτον, ισχυρίζεται, σε μιά μελέτη του, πως τό αίσθημα τής ιδιοκτησίας ύπάρχει σέ πολλά ζώα, τά όποια τιμωρούν μάλιστα τους κλέφτες.»

«Ο Άγγλος σοφός παρακολούθησεν έν πρώτοις τή ζωή των κοράκων. Οι κοράκες, λοιπόν, μ' όλο που είναι πουλιά άρπακτικά, δέν περαζουν ποτέ ό,τι άνήκει σ' άλλον κοράκα. Έώστε ή παροιμία «κοράκας κοράκου δέν βγάζει μάτι», είναι σωστή κατά κυριολεξίαν.»

«Ο κ. Σέιτον είδε μιά μέρα έναν κοράκα νά παίρνη μερικά κλαράκια άπό τή φωλιά του έπιζέεν ένας άλλος κοράκας, τήν ώρα που εκείνος ήλπιε. Μόλις όμως ό άλλος κοράκας έγγυρισε και είδε πως του είχαν κλέψει τά κλαδιά τής φωλιάς του, άρχισε τις φωνές. Μαζεύτηκαν τότε είκοσι άλλα τά κοράκια τής περιοχής. Έλείπε μόνο ό κλέφτης. Τα συγκεντρωμένα κοράκια άρχισαν νά κρώζουν. Είχαν συγκροτήσει δικαστήριο; Συλλογήτήριο διαμαρτυρίας; Ο Άγγλος σοφός δέν μπορεί νά τό βεβαιώση.»

«Εκείνος που είδεν όμως, είναι ό,τι τα συγκεντρωμένα κοράκια σκορπίστηκαν σέ λίγο, σ' όλα τά γύρω μέρη, γιά νά βρουνε άσφαλός τον κλέφτη.»

«Εψάξαν, εψάξαν και στο τέλος τον βρήκαν. Τον άρχισαν τότε στις τσιμπιές και σέ λίγο τον έσκότασαν, με τά δυνατά ραφιάματά τους.»

«Όστε, όχι μόνον έχουν τό αίσθημα τής ιδιοκτησίας τά πουλιά, αλλά και τιμωρούν τήν κλοπή άναμεταξύ τους με θάνατο.»

«Εκτός των κοράκων, ό κ. Σέιτον έμελέτησε και τή ζωή των ζώων των Πολικών χωρών. Και σ' αυτά θε διαπιστώσθη τήν ύπαρξη του αίσθηματος τής ιδιοκτησίας. Η άλεπούδες, οι λύκοι, ή άρκούδες έχουν ζωηρό τό αίσθημα τής ιδιοκτησίας.»

«Η άλεπούδες ιδίως των Πολικών χωρών, και κυρίως ένα είδος που ονομάζεται «Υοσάτις», έχει κάθε μιά δική τή άποθήκη τρωφίμων. Στη ρίζα ενός δένδρου ανοίγουν μιά τρύπα, όπου χώνουν ό,τι τρώφει τους περισσεύουν, γιά νά κάνουν άπόθεμα γιά τήν περιπτώσι που δέν θά βρουν καμιά μέρα τροφή. Η καθεμιά δέ άλεπού σημαδεύει τά τρώφια τής άποθήκης της. Η «Υοσάτις» έχει επίσης κάτι είδικούς όδένες, από τους όποιους χύνει ένα ύγρο στον τόπο τής άποθήκης των τρωφίμων της. Τό ύγρο αυτό στην κάθε «ΐσάτις» έχει ιδιαίτερη μυρωδιά κι' έτσι άν τυχόν κάποια άλεπού άνακαλύψει τήν ξένη άποθήκη τρωφών, έβρει σε ποιά άνήκει. Έπίσης κι' άν βουτηξει τίποτε, θά προδοθή άπό τή μυρωδιά.»

Χαρακτηριστικότερο είναι κάτι άλλο, που παρατήρησεν ό κ. Σέιτον στο είδος αυτό των ζώων. «Όταν μιά «ΐσάτις» συναντήσει άνθρωπο, τον παρακολουθεί, κάνοντας έκφραστικώτατους μορφασμούς, ώσαν νά του ζητημένη τροφή. Τον παρακολουθεί έτσι σ' άρκετό διάστημα. Άσφαυ στέκεται τέλος και περιορίζεται πείνα νά παρακολουθη άπό μακριά τον άνθρωπο, κάνοντας πάντα όρια τους μορφασμούς της. Τί συμβαίνει; Η «ΐσάτις» έβρασε στα έρια τής περιερείας άλλης άλεπούς και δέν τολμά νά καταπατήση τής συναδέλφου της τά οικόπεδα, ούτε γιά... ζητιανία.»

«Η άρκούδες του Πόλου, έξ έλλου, σημαδεύουν τά δέντρα τής περιερείας τους, ξεφλουδίζοντας τά με τά δόντια τους.»

«Οι σκυριοι πάλιν, όταν τους περισσεύουν φουνηούκια και πρόκειται νά τά κρψούν σέ καμιά τρύπα, τά βαζουν πρώτα στο στόμα τους κι' έτσι τά φουνηούκια παίρνουν τήν ιδιαίτερη μυρωδιά του καθενός, και δέν τολμά άλλος σκυριός νά τά πειραχί, επειδή και σ' αυτούς ή ιδιοκτησία είναι σεσάστη.»

«Μακαρί νάταν τόσο σεσάστη και μεταξύ των ανθρώπων. Άλλά που τέτοιο πράγμα!...»

